

Acesta este islamul

Cartea „Acesta este islamul” discută pe scurt despre viziunea islamului cu privire la un număr de puncte precum: ‘aqīdah, adorare, Shari‘ah, sistemul de guvernământ, etica, averea și activitatea economică, relațiile internaționale, civilizația, dezacordul și dialogul, moderația.

<https://islamhouse.com/826745>

- [Acesta este islamul](#)
 - [Introducere](#)
 - [‘Aqīdah](#)
 - [Adorarea](#)
 - [Shari‘ah](#)
 - [Sistemul de guvernământ](#)

- Etica
- Averea și activitatea economică
- Unitatea
- Relațiile internaționale
- Civilizația
- Dezacordul și dialogul
- Moderația

Acesta este islamul

Saleh bin ‘Abd Al-‘Aziz Aal Ash-Sheikh

—™

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH
CENTER (EIRC)

& Diana Asandei

Revizuit de: Mariam Oana

Introducere

În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

Toată Slava I se cuvine lui Allah, Stăpânul tuturor lumilor. Mărturisesc că nu există alt dumnezeu Ce merită a fi adorat în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Robul și Mesagerul Său. Fie ca Allah să Își trimită Pacea și Binecuvântările asupra Profetului Mohammed, asupra familiei sale pure, la fel și asupra nobililor săi companioni până în Ziua Judecății!

Subiectul acestei cărți este cu adevărat unul lung și ar fi nedrept să pretindem că îl vom discuta detaliat în toate aspectele sale într-o singură carte.

Acest subiect necesită o discuție lungă, ceea ce este aproape imposibil de făcut într-o singură carte, deoarece islamul este atotcuprinzător, multilateral și, de asemenea, este imposibil să schițăm multilateralitatea islamului într-un singur material.

Există posibilitatea ca eu să abordez acest subiect dintr-un punct de vedere personal, din prisma înțelegerii mele asupra acestei religii, cu influența pe care le au obiceiurile și tradițiile țării mele asupra mea, sau sub influența unei școli de gândire în mod particular.

Prin urmare, încă de la început trebuie să subliniez faptul că am încercat să fiu pe cât se poate de obiectiv, fără a mă lăsa influențat de nimic din ceea ce ar m-ar putea afecta în mod negativ. Este o mare încredere, deoarece este o expoziție și o explicație a ceea ce Allah Preaînaltul i-a revelat Mesagerului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În cărticică de față, am discutat pe scurt despre viziunea islamului cu privire la un număr de puncte precum: ‘aqīdah, adorare, Shari‘ah, sistemul de guvernământ, etica, averea și activitatea economică, relațiile

internaționale, civilizația, dezacordul și dialogul, moderația.

‘Aqīdah

Toți Mesagerii lui Allah (**Pacea fie asupra lor!**) au respectat esența islamului și anume supunerea completă față de Allah, ceea ce poate fi rezumat prin cuvintele mărturisirii de credință (**shahādah**): „Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, iar Mohammed este Robul și Mesagerul Său.” Această mărturisire de credință încorporează monoteismul pur.

Înțelesul primei părți a shahādei este acela că, în Împărăția lui Allah, nimeni nu merită să fie adorat în afară de El,

Preaînaltul, iar oricine sau orice este adorat alături de El este o divinitate falsă. **Allah Preaînaltul spune:**

„Aceasta pentru că Allah este Adevărul, iar ceea ce cheamă ei în locul Său este deșertăciune și că Allah este Al-‘Aliyy (**Preaînaltul**), Al-Kabīr (**Atoateștiutorul**).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **22:62**]

Înțelesul celei de-a două părți a shahādei este acela de a mărturisi și de a declara în cuvinte și prin fapte că Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), fiul lui ‘Abd Allah, din familia Hashim, aparținând celui mai nobil trib arab dintre Quraiș, este cu adevărat ultimul

Mesager al lui Allah, trimis de Domnul său cu adevărul pentru întreaga omenire, ca aducător al veștilor bune și ca un prevenitor. De asemenea, aceasta înseamnă că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) trebuie ascultat, efectuând tot ceea ce el a poruncit și oprindu-ne de la ceea ce el a interzis și că Allah este Singurul care trebuie adorat prin modalitatea pe care El Însuși a Legiferat-o și nu prin dorințele personale ale omului sau prin inovații aduse în religie.

◆ Câteva dintre principiile fundamentale ale islamului în ceea ce privește ‘aqīdah

a. Stabilirea stâlpilor credinței

Islamul este un set de credințe ce poate fi realizat prin intermediul a 6 stâlpi:

1. credința în Allah;
2. credința în îngerii Săi;
3. credința în Cărțile Sale;
4. credința în Mesagerii Săi;
5. credința în Ziua Judecății;
6. credința în Destin și Predestinare.

Allah Preaînaltul spune: „Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare (dintre ei) a crezut în Allah, în îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui. (Și ei

spun): «Noi nu facem nicio deosebire între vreunul dintre Trimișii Săi.» Și ei au spus: «Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta (o implorăm), Doamne, și la Tine este întoarcerea!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:285] și, de asemenea: „Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite (prestabiliri Divine ale tuturor lucrurilor, înainte de crearea lor, așa cum este scris în Cartea Destinelor)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 54:49]

Credința în Allah înseamnă credința că El este Singurul, Adevăratul Dumnezeu, Care nu are niciun partener. El este Singurul Domn, care are grijă de toate chestiunile Universului, Singurul Domn demn de

adorare. El are cele mai frumoase Nume și Atribute și, chiar dacă unele dintre Atributele Sale pot fi împărtășite de Creator și de creație, acestea nu sunt legate de niciuna dintre creațiile Sale, pentru că nimic nu este asemeni Lui.

b. Credința în cele nevăzute

Credința în cele nevăzute este o cerință obligatorie și semnifică credința în orice chestiune despre care ne-a informat Allah Cel Atotputernic sau Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Credința în cele nevăzute nu poate fi înțeleasă de intelect, rațiune sau de orice altă formă de analogie. Chestiunile ce au legătură cu nevăzutul

trebuie acceptate fără întrebări, deoarece adevărata lor natură este cunoscută doar de către Allah.

Prin urmare, noi credem în ele așa cum ne-a Informat Allah, fără a le conecta sau raporta la nimic. Din acest motiv, Allah i-a descris pe robii Săi cei ascultători ca fiind cei „care cred în cele nevăzute (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:3] Astfel, El a transformat această credință într-o calitate specială a credincioșilor. Este credința lor în cele nevăzute, despre care Allah i-a Informat, pentru că nimeni care nu cunoaște mai bine cele nevăzute decât Allah Preaînaltul.

c. Credința că Nobilul Coran și Sunnah sunt principalele surse ale Legislației islamice

Un alt principiu fundamental al islamului cu privire la ‘aqīdah este acela că Nobilul Coran și Sunnah sunt revelate de Allah și că ele reprezintă sursele de dobândire a cunoștințelor corecte în ceea ce privește credința și Legile revelate ale islamului.

Sursele Legislației islamice includ Cartea lui Allah (**Coranul**), Sunnah Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), ijmā‘ sau acordul unanim al mujtahidun al oricărei perioade de după decesul Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea**

lui Allah fie asupra sa!) asupra oricărei chestiuni și ijtihād (rațiune independentă sau gândire analitică sprijinită cu evidențe textuale din Coran și Sunnah).

Ijtihād-ul poate implica interpretarea materialelor sursei, concluzii ale regulilor din ele sau a da un verdict legal sau a lua o decizie cu privire la orice chestiune ce nu are o călăuzire specifică în Coran și Sunnah.

Sursele precum gândirea analitică fără evidențe din Coran și Sunnah, visele și interesele imaginate ce contravin evidențelor Shari‘ei sunt toate excluse și trebuie desconsiderate.

d. Iubirea și loialitatea față de credincioși

Un alt principiu islamic cu privire la ‘aqīdah este acela de a arăta iubire, loialitate și sprijin (**walā’**) față de credincioși. **Allah spune:**

„Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați unii altora (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:71] Ținând cont de importanța acestui principiu, învățații specializați în ‘aqīdah au inclus principiul walā’ pentru credincioși cu privire la chestiunile ce au legătură cu ‘aqīdah și nu cu chestiuni legate de fiqh (**principii de Jurisprudență islamică**), chiar dacă au legătură cu chestiunile juridice.

e. Căutarea Mulțumirii lui Allah (**taraddi**) pentru companioni

Un alt principiu islamic fundamental cu privire la ‘aqīdah este acela de a căuta Mulțumirea lui Allah pentru mamele dreptcredincioșilor (**soțiile Profetului – Allah să fie mulțumit de ele! -**), precum și pentru companionii Profetului (**Allah să fie mulțumit de ei!**), pe care Allah Preaînaltul i-a glorificat. Trebuie să îi stimăm foarte mult și pe învățații musulmani devotați, să le arătăm loialitate și sprijin robilor dreptcredincioși ai lui Allah, precum și tuturor credincioșilor cu grade de walā’ diferite, conform cerințelor credinței.

Adorarea

În ceea ce privește adorarea sau ibadah, islamul este constituit pe cinci stâlpi:

1. mărturisirea că nicio altă divinitate nu este demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Robul și Mesagerul Său;
2. efectuarea rugăciunilor zilnice obligatorii;
3. plata zakāt-ului (dania rituală anuală);
4. postul din luna Ramadan;
5. pelerinajul la Mecca (Al-Hajj).

Cele patru acte de adorare (rugăciunea, zakāt-ul, postul și pelerinajul) reprezintă stâlpii practici ai islamului și oricine renunță la ei și refuză să asculte Poruncile lui Allah cu privire la acestea a renunțat la islam.

Shari‘ah

Islamul este o Lege (Shari‘ah) de la Allah Cel Atotputernic, așa cum este revelat în Cartea Sa (Coranul) și în Sunnah Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Toți Profetii au primit propriul Mesaj de la o singură sursă, wāhy (Revelația) și cu toții au avut aceeași ‘aqīdah, iar aceasta este credința în Tawhīd (Unicitatea absolută a lui

Allah) și L-au adorat doar pe Allah, chiar dacă erau diferențe în ceea ce privește detaliile Legilor acestora.

Acest fapt este confirmat de Profetul Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), **care a spus:**

„Profeții sunt frați, chiar dacă au mame diferite, deoarece religia lor este una singură.” (**Bukhari și Muslim**)

Cu privire la aceasta, **Allah spune:**

„(...) Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o Lege și o Rânduială (...)”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **5:48**]

De asemenea, **El Preaînaltul spune:**

„Apoi te-am așezat Noi pe Calea cea adevărată a religiei. Urmeaz-o, așadar,

și nu urma poftelor celor care nu știu!”
[Traducerea sensurilor Coranului cel
Sfânt, 45:18]

◆ Câteva dintre caracteristicile
Legislației islamice (**Shari‘ah**)

a. Înțelegerea

Una dintre caracteristicile Legislației islamice este aceea de a fi pe de-a întregul înțeleasă, aceasta incluzând tot ceea ce oamenii au nevoie în prezentul și în viitorul lor, indiferent de timp sau de loc. Această înțelegere se realizează fie prin nass (**plural: nusus, o regulă textuală din Coran și Sunnah**) sau ijtihād (**rațiunea independentă**). Așadar, ijtihād a fost

aplicat de învățații dintre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!), tabi'ūn (succesorii: generația de musulmani care a venit după companionii, cei care au beneficiat și și-au dobândit știința de la companionii Profetului Mohammed, Allah să fie mulțumit de ei!), la fel ca și învățații de vârf ai islamului.

Apariția celor 4 școli de Jurisprudență islamică și urmarea conducătorilor acestora de către anumite persoane au urmat nass și au urmat ijtihād dacă nu exista nass cu privire la o anumită chestiune. Motivul este acela că textele Divine sunt generale și cuprinzătoare, în timp ce incidentele sunt particulare și diverse. Așadar, Shari'ah este

potrivită pentru orice timp și loc, deoarece textele ei Divine și principiile sale sunt atât de cuprinzătoare și de flexibile încât pot fi aplicate în orice timp și orice loc.

Aceasta este evident în ijtihād-ul făcut de cei mai buni juriști musulmani, în ceea ce privește chestiunile asupra cărora învățații diferă. Juriștii musulmani au avut opinii diferite în privința multor chestiuni, iar unul dintre motivele acestor diferențe a fost faptul că ei au luat în considerare factorii de timp și loc, ceea ce inevitabil a condus la decizii diferite. În principiile metodologice ale Jurisprudenței islamice, [autoritățile musulmane au spus cu privire la](#)

aceasta: „Deciziile nu se schimbă, dar fatwā (**verdictul legal**) se schimbă în funcție de timp și loc.” Prin urmare, decizia este la fel, însă fatwā se poate schimba, spre exemplu, un principiu anume sau un beneficiu legal nerestricționat preponderent (**maslaha rājiha**). Dovada cu privire la aceasta este bine cunoscută de către specialiști.

Textele Coranului și ale Sunnei pot fi fie qat’ī (**definitive, fără ambiguitate sau conținut speculativ**) sau dhanni (**ambigue în înțelesul lor**) și, prin urmare, deschise la interpretare, permițând ijtihād.

Cu privire la implementarea Shari‘ei, aceste texte legale trebuie înțelese în

contextul obiectivelor mărețe ale islamului și ale principiilor sale de bază, care au drept scop realizarea bunăstării întregii omeniri în religiile lor, în viața lor, la fel și după moarte.

Faptul că Shari‘ah că este practică pentru orice timp și loc este o dovadă suficientă că islamul va izbândi în orice timp și loc și că textele Divine sunt cuprinzătoare, ușor de înțeles și flexibile. Lipsa de cunoaștere și discernământ cu privire la noile subiecte juridice în multe chestiuni se datorează, fără îndoială, faptului că mulți privesc la chestiunile juridice moderne prin ochii învățaților din trecut, care nu mai trăiesc astăzi. Aceasta este evident în ceea ce privește

definițiile și condițiile juridice pe care învățații le-au stabilit la un anumit moment și care se potrivesc doar timpului și țărilor lor din acel moment. Astăzi, din păcate, mulți musulmani urmează aceste definiții juridice, chiar dacă ele nu sunt aplicabile timpului lor.

Trebuie menționat aici că textele Divine sunt cuprinzătoare și flexibile și că, în ceea ce privește definițiile și condițiile, trebuie să ne referim la înțelegerea și flexibilitatea textelor și nu la definițiile date de juriști într-o anumită perioadă de timp, mai ales dacă aceste definiții și condiții sunt restrictive, iar acesta este cazul multora dintre ele. Putem observa, de

asemenea, că, de multe ori, definiția unor subiecte diferă de la o școală de Jurisprudență la alta. Spre exemplu, definiția vânzărilor, conform școlii de Jurisprudență Hanbali diferă față de cele date de Shāfi‘ī, Hanafī și Maliki, pentru că definițiile lor sunt restrictive. Un alt exemplu este definiția hawāla (transferul unei datorii de la o persoană la alta). Acest fapt necesită să lăsăm definițiile la o parte și să aderăm la textele ce sunt cuprinzătoare și flexibile, pentru că textul cuprinde timpul și locul în tot ceea ce este benefic pentru întreaga omenire.

b. Luarea în considerare a interesului public

Una dintre caracteristicile dominante ale Shari‘ei este aceea că Legislatorul (**Allah Cel Atotputernic**) a luat în considerare obiectivele ce au drept țel asigurarea de beneficii pentru întreaga omenire prin urmarea regulilor Shari‘ei. Shari‘ah nu este un set rigid de reguli ce nu ia în considerare interesul public, scopurile mărețe și obiectivele islamului, precum și principiile sale de bază, pe care Legislatorul le-a Intenționat atunci când a prescriș Legislația islamică.

Pentru că Dătătorul de legi are țeluri mărețe în spatele a ceea ce El Poruncește și Interzice cu privire la comportament și actele de adorare, El are de asemenea și țeluri mărețe în

spatele regulilor cu privire la familie. Aceasta se aplică, de asemenea, și altor chestiuni precum relațiile sociale și donațiile, actele de caritate sau fondurile cu caracter perpetuu numit waqf, wasāyā (testamentele) și hibah (darurile).

Pe scurt, Shari‘ah are țeluri și scopuri mărețe, ceea ce o face mai flexibilă. Dacă aceste obiective nu sunt luate în considerare cu intenția de a asigura anumite beneficii pentru întreaga omenire, s-ar pierde scopul major intenționat de Dătătorul de legi în căutarea hotărârilor juridice și flexibilitatea Shari‘ei. Cu privire la aceasta, imam Ash-Shātibi (Allah să

aibă milă de el!) scrie în Al-Muwāfaqāt:

„Nu există nimic în întreaga lume care poate fi considerat a fi un beneficiu pur (mashlaha) sau dăunător pur (mafsadah). Scopul general al Shari‘ei este reprezentat de ceea ce este predominant: dacă beneficiile sunt predominante, atunci sunt permise, iar dacă răul este predominat, atunci ele trebuie evitate. Acesta este în concordanță cu principiile stabilite de cei mai mari învățați ai islamului care spun că Shari‘ah a venit pentru a proteja beneficiile, a le perfecționa și pentru a preveni răul și a-l minimaliza. Prin beneficii se înțelege atât beneficiilor din această viață, făcându-

le viața ușoară oamenilor, asigurându-le necesitățile, cât și beneficiile din Viața de Apoi, prin intermediul iertării lui Allah pentru păcatele lor și, prin Voia Lui, prin primirea robilor în Paradis.”

c. Ușurarea

Una dintre caracteristicile fundamentale ale Shari‘ei, despre care se poate spune că este cea mai distinctivă dintre toate, este ușurarea.

Allah Preaînaltul spune: „El v-a ales pe voi și nu v-a impus în religie nici o greutate (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:78] și, **de asemenea:** „(...) Allah nu voiește să vă facă vouă greutăți, ci dorește să vă

curățească și să desăvârșească Binefacerea Sa. Poate că voi veți fi mulțumitori!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:6]

S-a relatat că atunci când Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea de ales între două chestiuni, el o alegea pe cea mai ușoară, cu condiția ca în aceasta să nu fie niciun păcat (Bukhari). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Religia (islamului) este foarte ușoară și oricine se suprasolicită în religia sa, nu va putea continua în acest fel (...)” (Bukhari)

În islam, principiul ușurării este atât de important încât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a urmat întotdeauna opțiunile cele mai ușoare și le-a recomandat pe acestea în orice situație. Cu adevărat, ușurarea străbate toate actele de adorare și de comportament; iar islamul este constituit pe ușurare. Așadar, învățații musulmani și cei care au ca atribuții oferirea de verdicte juridice trebuie să țină minte faptul că islamul este constituit pe ușurare.

În absența unui text clar sau a unei decizii textuale din Coran și/sau Sunnah într-o anumită chestiune, regulile ce respectă principiul ușurării, cele mai plăcute pentru oameni, sunt

de fapt cele care trebuie urmate și aceasta deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus foarte clar că islamul este o religie ușoară și că cea mai iubită religie de Allah este monoteismul indulgent și tolerant, care este islamul. Prin urmare, Legislația islamică este caracterizată prin ușurare și toleranță și, de asemenea, prin înlăturarea dificultăților sau a inconvenientelor.

Sistemul de guvernământ

Islamul nu este doar o religie constituită pe actele de adorare pe care un musulman le face pentru Domnul său în moschee. De fapt, este o religie atât pentru individ, cât și pentru

comunitate. Islamul este un sistem care reglementează chestiunile personale ale individului, precum și chestiunile societății.

De asemenea, el este un sistem de guvernare. **Allah spune:** „Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:58]

De asemenea, **Allah spune:** „Și, oare, voiesc ei judecata din vremea păgâniei? Dar cine, oare, ar putea fi mai bun judecător decât Allah, pentru un neam care se crede statornic?”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:50]

◆ Sistemul de guvernământ: câteva dintre principiile fundamentale ale islamului

a. Libertatea

Islamul ia în considerare principiile fundamentale pe care este constituită societatea musulmană în ceea ce privește sistemele de guvernământ. În primul rând, el a luat în considerare libertatea, care are mai multe forme, **printre care amintim:**

1. libertatea religioasă

Allah Preaînaltul spune: „Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:256]

El, Preaînaltul, îi poruncea Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Așadar, sfătuiește-i (și amintește-le) pe ei (o, Mohammed), căci, cu adevărat, tu ești numai un sfătuitor (și cel care le amintește), ~ Tu nu ești stăpânitor (cel care deține controlul, conducător) peste ei (adică nu îi poți forța pe ei să creadă și nu este niciun fel de silire în credință).” [Traducerea

sensurilor Coranului cel Sfânt, 88:21-2]

El Preaînaltul îi mai spune și: „(...) Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 10:99]

Această libertate a fost implementată în timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al celor patru califi dreptcredincioși. Nimeni nu a fost obligat să accepte islamul; dimpotrivă, islamul le era prezentat oamenilor, care apoi aveau opțiunea de a-l alege sau de a-l respinge. Este un principiu în islam conform căruia adepții altor religii, precum creștinismul și iudaismul, nu

trebuie forțați să își lase religia. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus într-o scrisoare destinată unuia dintre guvernatori:

„Oricine este adeptul iudaismului sau al creștinismului, nu trebuie silit să își lase religia.” (Muwatta Malik)

Exemplul califilor bine călăuziți cu privire la toleranța în această chestiune este evident.

2. libertatea economică și personală

Allah Preaînaltul spune în această privință: „(...) Allah a îngăduit negoțul, dar El a oprit camăta (...)”
[Traducerea sensurilor Coranului cel

Sfânt, 2:275] Acest punct va fi discutat în detaliu mai târziu.

3. libertatea personală cu privire la ceea ce face o persoană în propria casă

4. libertatea în diversele activități ale unei persoane

Acesta este un principiu fundamental stabilit de islam, care ia în considerare libertatea unei persoane cu privire la ce face în propria casă. Sahl ibn Sa'd as-Sā'idi a relatat că o persoană s-a uitat printr-o gaură din ușa Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a avut cu el un lucru ascuțit cu care își aranja părul de pe cap. Mesagerul lui Allah (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
i-a spus:

„Dacă aş fi ştiut că te uitai prin gaură,
aş fi aruncat acest lucru în ochii tăi.
Allah a prescris cererea permisiunii
pentru protejarea împotriva tragerii cu
ochiul.” (Muslim)

Prin urmare, islamul i-a acordat o mare
importanță libertății, iar oamenii nu pot
ajunge la un acord comun în ceea ce
privește orice chestiune dacă vreuna
dintre libertățile individului, ce i-a fost
garantată de islam, a fost încălcată.

b. Dreptatea și egalitatea

Unul dintre principiile fundamentale
ale sistemului islamic de guvernământ

este acela de a stabili dreptatea și de a aplica legea egalității pentru a asigura beneficii pentru oameni. Ei se adună în spatele conducătorului lor și încurajează sistemul lui de guvernământ, astfel încât beneficiile să le fie asigurate. Cel mai atrăgător lucru pentru oameni, care garantează aceasta, este asigurarea dreptății între ei.

Învățații au definit dreptatea ca fiind acordarea drepturilor ce i se cuvin fiecărei persoane. Aceste drepturi diferă de la unul la altul și acest principiu a fost pus în aplicare de către califul ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) atunci când a făcut o diferențiere, acordându-le oamenilor diferite

drepturi. Dreptatea trebuie stabilită indiferent de circumstanțe, oferindu-le proprietarilor drepturile, fără a-i amăgi sau opresa.

Egalitatea este o necesitate pentru asigurarea bunăstării oamenilor. Așa cum oamenii sunt egali în ceea ce privește obligațiile lor religioase, prin faptul că nu există vreo diferență între un arab și un nearab decât în ceea ce privește pietatea lor, așa sunt și în ceea ce privește nevoile lor lumești, beneficiile și ceea ce au nevoie pentru a înlătura răul din toate aspectele vieții. Din acest motiv, islamul a accentuat principiul egalității dintre oameni în toate drepturile și în chestiunile lor lumești. De asemenea, a accentuat

egalitatea lor în fața judecătorului și în orice ar putea conduce la realizarea bunăstării lor.

c. Menținerea unității și a puterii

Unul dintre principiile fundamentale ale sistemului de guvernământ în islam este acela de a menține forța, unitatea și puterea celor conduși. Una dintre principalele datorii ale guvernului în islam este acela de a realiza acest obiectiv prin implementarea Legislației lui Allah Cel Atotputernic.

d. Sfătuirea credincioșilor

Unul dintre principiile fundamentale pe care islamul le-a stabilit este sfătuirea. Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
a spus:

„«Islamul este
Nasiha[1]» Companionii au întrebat:
«O, Profet al lui Allah! Pentru cine?»
Mesagerul lui Allah (Pacea și
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
a spus: «Pentru Allah, pentru Cartea
Sa, pentru Profetul Său, pentru
conducătorii musulmani și pentru
comunitatea musulmană, în
general.»” (Muslim)

Așadar, sfătuirea populației în general,
precum și sfătuirea liderilor musulmani
în particular este un principiu
fundamental în islam. Ubadah ibn as-
Sāmit a spus:

„Am jurat să îl ascultăm pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în orice ne face plăcere sau nu ne face plăcere și să nu disputăm autoritatea celor care au primit-o și să spunem sau să sprijinim adevărul oriunde ne-am afla, fără a avea teamă de nimeni, de dragul lui Allah.”

Alți companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) i-au jurat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-i sfătuiască pe musulmani fără a face vreo diferență între ei. De fapt, oferirea de sfaturi este o parte din principiul poruncirii virtuților și al interzicerii răului.

Allah descrie comunitatea musulmană ca având o astfel de caracteristică bună, **spunând:**

„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah (...)”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:110]

Oferirea de sfaturi este o parte a principiului poruncirii virtuților și al interzicerii răului. Totuși, formele sale, criteriile și condițiile generale diferă în funcție de timp și loc. Trebuie menționat faptul că sistemul nou, modern, precum shura (**consiliul consultativ**) și Consiliul Ummei sunt

forme și mijloace de a oferi sfaturi în ceea ce privește interesul public al islamului. Oamenii pot dezvolta aceste mijloace oricând apare o nevoie; totuși, atunci când relațiile dintre oameni devin complicate și nu se poate oferi un sfat decât printr-o metodă stabilită de către conducător, atunci acea chestiune trebuie să-i fie adresată, pentru ca sfătuirea să fie făcută în mod corect pentru bunul interes al societății.

Critica sau cealaltă opinie, sau opoziția, așa cum este numită ea astăzi, este de asemenea acceptată, dar în cadrul criteriilor și condițiilor legale, dintre care cea mai importantă este evitarea răzvrătirii, tulburărilor politice și a lipsei de unitate dintre musulmani.

Așadar, dacă „cealaltă părere”, critică sau opoziție este pentru cel mai bun interes al oamenilor și nu conduce la nicio formă de răzvrătire sau tulburare politică, atunci este acceptată.

◆ Principiile fundamentale al guvernării

Islamul a detaliat îndatoririle și obligațiile conducătorului, modul în care acesta trebuie desemnat și cum trebuie să-și conducă oamenii peste care guvernează. De asemenea, a detaliat îndatoririle și obligațiile celor ce au primit autoritatea, cum ar trebui conducătorul musulman să se consulte cu ei și cum să le monitorizeze activitățile, pentru a garanta astfel

realizarea binefacerii pentru cei pe care îi conduce.

Califul ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) își cunoștea foarte bine consultanții, precum și numărul acestora. Aceasta, însă, s-a schimbat odată cu timpul și vedem astăzi multe consilii ce reprezintă toate păturile societății, chiar și în termeni de diferențe, știință, înțelegere, țări și triburi. Consiliile shura sunt însărcinate cu legislația, realizarea de legi și monitorizarea aparatelor ce execută aceste legi.

Administrarea justiției este un principiu fundamental în islam și nicio altă civilizație și religie nu i-a mai

acordat importanța și grija pe care i-a acordat-o islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Judecătorii sunt de trei tipuri, dintre care doi vor ajunge în Iad și unul în Paradis. Un om care judecă împotriva a ceea ce este drept, cu bună știință, este cel care merge în Iad. Și un judecător care nu știe, și astfel încalcă drepturile oamenilor, este cel care va merge în Iad. Și un judecător care se pronunță în conformitate cu ceea ce este drept va merge în Paradis.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

Justiția garantează că oricine este tratat în mod drept și egal și că nimeni nu are

autoritatea asupra sa. Judecătorul musulman trebuie să aplice Legile și Regulile lui Allah, iar afirmațiile sale în această privință sunt obligatorii. Puterea judecătorească poate avea un nivel sau mai multe, așa cum există, spre exemplu, **în Arabia Saudită:**

- la baza ierarhiei Tribunalelor Shari‘ah sunt Tribunalele Limitate, care au puterea de a asculta cazurile civile și criminale, pentru care pedeapsa maximă este limitată;
- la al doilea nivel sunt Tribunalele Generale, care reprezintă prima instanță pentru toate chestiunile care nu intră în jurisdicția Tribunalelor Limitate;

- în vârful structurii se află Consiliul Judiciar Suprem (CJS). Pe lângă autoritatea sa administrativă, CJS mai servește, cu o capacitate limitată, drept tribunal final pentru apelul Tribunalurilor Shari‘ah.

În orice caz, nimeni, indiferent că este vorba de conducător sau de cel condus, nu trebuie să aibă autoritate peste funcția justiției în statul musulman, pentru că acesta conduce după Legislația lui Allah și oricine intervine în cazul acesteia, intervine, de fapt, în Legislația lui Allah Preaînaltul, pe care a Creat-o cu scopul de a rezolva disputele dintre oameni. Dacă oamenii se amestecă în sistemul judecătoresc, justiția va fi înlocuită de nedreptate.

Aceasta va conduce în mod inevitabil la conflicte, deoarece islamul are grijă de toate mijloacele prin care puterea și unitatea musulmanilor poate fi păstrată.

Membrii organelor executive precum ministerele, diversele agenții guvernamentale și consiliile, trebuie să execute Poruncile lui Allah. Așadar, oamenii trebuie să îndeplinească în mod corect obligațiile ce le-au fost date de către conducătorul musulman. Cu adevărat, astfel de obligații reprezintă o încredere pe care ei trebuie să o păzească. **Allah Cel Atotputernic spune:**

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Allah! Allah este As- Samī‘ (Cel care Aude totul), Al-Basīr (Cel care Vede totul)!”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:58]

Etica

Allah descrie cel mai bun caracter moral cu referire la Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când i se adresează lui în Coran, spunând: „Și cu adevărat tu (o, Mohammed) ai un înalt caracter

moral!” [Traducerea sensurilor
Coranului cel Sfânt, 68:4]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra sa!) a spus: „Am fost
trimis pentru a perfecționa bunul
comportament.” (Muwatta Malik)

Această tradiție indică motivul
principal din spatele Misiunii
Profetului (Pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra sa!) și anume: acela de
a perfecționa bunul comportament și
etica. Caracterul moral bun cuprinde
așadar tot ceea ce se regăsește în
interiorul principiilor islamice.

Omul are o parte exterioară și una
interioară. Partea exterioară este

reprezentată de către aspectul fizic, iar cea interioară este constituită din calitățile sale interioare, făcând referire la imaginea interioară a sufletului său. Fiindcă, în mod normal, omul se preocupă de aspectul său exterior, pentru care nu este judecat în Ziua Judecății, el trebuie, de asemenea, să se preocupe de calitățile sale interioare pentru care va fi judecat, pentru că are legătură cu sufletul său; dorințele și poftele lui, cu toate acestea, îl descurajează în a le perfecționa.

◆ Tipuri de principii morale bune

Islamul a chemat la aplicarea unor tipuri variate de principii morale bune, **inclusiv următoarele:**

a. principii morale bune față de Domnul său

Un musulman trebuie să arate cea mai înaltă formă de etică față de Domnul Său în orice are legătură cu sufletul său. Iubirea pentru El, frica de El, invocarea doar a Lui, Singurul, a fi umil față de El, a te baza pe El sunt doar câteva dintre caracterele morale bune obligatorii pe care o persoană trebuie să le arate față de Domnul său. Caracterul său moral bun față de Domnul său mai include, de asemenea, sinceritatea față Allah în ceea ce

privește religia și a nu efectua niciun act de adorare decât pentru El, Singurul.

b. principii morale bune față de sine însuși

c. principii morale bune față de părinți și de alți membrii ai familiei

d. principii morale bune față de musulmani

Un musulman trebuie să fie sincer în comportamentul său față de alți musulmani; el trebuie să iubească pentru ei ceea ce iubește pentru el însuși și să evite orice îl poate face să aibă resentimente față de ei și viceversa. Allah spune adresându-se

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Și zi-le (o, Mohammed) robilor Mei să spună ceea ce este mai frumos; căci Șeitan stârnește vrajbă între ei, iar Șeitan este un dușman învederat al omului!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:53]

Principiile morale pot fi îmbunătățite doar prin cuvinte și fapte bune și, în același mod, ele se înrăutățesc ca urmare a cuvintelor și a faptelor rele. Prin urmare, atunci când o persoană își îmbunătățește modul de a vorbi și faptele în comportamentul său cu alți oameni și iubește pentru ei ceea ce

iubește pentru el însuși, caracterul său moral devine mai bun.

Alte principii morale bune pe care islamul le încurajează sunt sinceritatea, păstrarea încrederii, îndeplinirea jurămintelor, achitarea obligațiilor față de alții, spunerea adevărului indiferent de costuri, evitarea minciunii și a decepției, precum și a fi integru în orice circumstanță.

e. principii morale bune față de nemusulmani

Nu este în beneficiul unui musulman să fie dur față de nemusulmani doar fiindcă aceștia nu urmează religia lui; dimpotrivă, el trebuie să arate față de

ei cel mai bun comportament atât prin cuvinte, cât și prin fapte.

În ceea ce privește cuvintele, **Allah spune:** „(...) Și să spuneți oamenilor vorbe bune(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:83]

În ceea ce privește faptele, **Allah spune:** „Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia (**necredincioșii**) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei drepti (**cei care i-au tratat cu dreptate**).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 60:8]

Prin urmare, Allah nu ne interzice să ne comportăm bine și drept cu cei care nu se luptă cu noi din cauza credinței noastre, deoarece bunătatea și dreptatea sunt principii morale sublime ce sunt esențiale în toate formele de comportament cu nemusulmanii. De asemenea, El nu ne interzice să le oferim milostenii și să vorbim frumos cu cei care nu arată ură față de musulmani și islam.

f. principii morale bune pe timp de război

Islamul este prima Legislație ce i-a exclus pe civili din război și a direcționat atenția luptătorilor musulmani doar asupra combatanților

și a luptătorilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a ordonat luptătorilor musulmani să nu omoare femeile, copiii, pe cei în vârstă și călugării. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai interzis, de asemenea, și tăierea copacilor și distrugerea caselor pentru că, în islam, războiul trebuie direcționat doar împotriva celor care se luptă cu musulmanii și nu împotriva civililor. În islam, războiul, cu toate formele sale, nu înseamnă distrugerea în masă și uciderea oamenilor de dragul victoriei.

Pe scurt, islamul încurajează omul să își determine dorințele și poftele să urmeze Poruncile lui Allah Cel

Atotputernic, pentru a realiza principiile morale sublime; persoana cu principii morale nobile este aceea care arată bunătate prin cuvinte și fapte. Dorințele, obiceiurile și educația influențează întotdeauna principiile morale ale unei persoane.

Averea și activitatea economică

Islamul acordă o mare importanță bunăstării și activității economice, pentru că ele reprezintă puterea și forța pentru musulmani. Cu cât este mai mare bunăstarea musulmanilor și mai puternică activitatea economică, cu atât crește și prestigiul și importanța musulmanilor, cu cât ajung la mai multă solidaritate internă, cu atât

aceștia devin mai puternici în ochii dușmanilor lor. Puterea statului musulman și a musulmanilor provine dintr-un număr de factori ce includ puterea financiară și economică, prin urmare, importanța islamului depinde ele.

◆ Viziunea islamică asupra bunăstării și a activității economice

Islamul respectă un număr de principii fundamentale în această privință, **inclusiv următoarele:**

a. averea Îi aparține lui Allah

Allah Preaînaltul spune: „(...) și dăruieți-le lor din bunurile lui Allah pe care El vi le-a dat vouă! (...)”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 24:33] În lumina Coranului, oamenii sunt „urmașii averii”, ce trebuie întrebuințată în conformitate cu Legile lui Allah.

Allah Preaînaltul spune: „Credeți în Allah și în Trimisul Său și faceți milostenie din cele asupra cărora El v-a făcut urmași (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 57:7] Aici, cheltuirea averii este realizată prin cheltuirea prin căi permise.

Allah ne-a făcut pe noi urmașii averii în toate formele ei, prin urmare trebuie să o cheltuim în moduri ce îi aduc Mulțumire Lui. Învățații fac o distincție clară între „cheltuire” și

„irosire”. Aceștia definesc „irosirea” ca fiind cheltuirea averii în moduri pe care Allah nu ni le-a Poruncit; astfel, cheltuirea în moduri nelegale este o formă de irosire a averii. La fel, cheltuirea în conformitate cu Legile islamului este, de fapt, cheltuirea cu ceva asupra căruia Allah ne-a făcut urmași, pentru că, în acest caz, averea este cheltuită în moduri ce Îi aduc Mulțumire lui Allah.

b. garantarea îndestulării pentru toți membrii societății musulmane

Islamul acordă o mare importanță faptului că îndestularea trebuie garantată pentru toți membrii societății musulmane și ai familiei în funcție de

nevoile fiecăruia. Aceasta se poate realiza prin trezoreria statului musulman, așa cum a făcut Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) prin alocarea unei sume de bani din trezorerie celor nevoiași. Cei patru califi bine-călăuziți, Abū Bakr, ‘Omar, ‘Uthmān și ‘Ali (Allah să fie mulțumit de ei!), au urmat acest proces. Aceasta mai poate fi obținută, de asemenea, prin Legislații islamice precum: zakāh, caritate, obligația de a cheltui cu rudele etc.

c. respectarea proprietății private

Islamul respectă proprietatea privată și ne instruește ca micile proprietăți private să fie dezvoltate înainte de cele

mari. Islamul se îngrijește de cei care au un capital mai mic înainte de cei care au un capital mai mare, în opoziție cu capitalismul și alte sisteme economice nedrepte, care fie îi lipsesc pe cei bogați de averile lor, fie le oferă autoritate completă. Islamul îi încurajează pe micii oameni de afaceri să lucreze și să fie productivi, pentru a putea fi independenți. Allah nu Aprobă ca averea să fie rulată doar printre cei bogați. **Allah spune:** „(...) pentru ca să nu se schimbe doar între cei bogați dintre voi(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:7]

d. acordarea libertății economice

Activitatea sau puterea economică nu poate fi realizată fără o formă de libertate. Până astăzi, islamul a încurajat activitățile economice permise și a limitat multe tranzacții și afaceri ce erau deseori întâlnite înainte de islam. În perioada preislamică, numită Jahiliyyah, oamenii obișnuiau să participe la un număr mare de tranzacții, însă, atunci când a venit islamul, această religie a interzis multe dintre aceste tranzacții și le-a considerat pe restul a fi permise.

e. încurajarea progresului

Unul dintre principiile fundamentale ale sistemului economic islamic este acela că islamul încurajează progresul

economic, dezvoltarea socială, dezvoltarea agricolă și pe cea productivă. Există dovezi ample care atestă faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), precum și cei patru califi bine călăuziți (Allah să fie mulțumit de ei!) au fost angajați în astfel de progrese.

f. încurajarea cheltuirii moderate și interzicerea extravagantei și a risipei

g. interzicerea tuturor tranzacțiilor care conduc la nedreptate individuală sau comună

Unii oameni de afaceri ar putea să abuzeze de libertatea lor economică și astfel să se comporte nedrept cu

indivizii sau cu grupurile. Din acest motiv, islamul a interzis toate formele de tranzacție care pot conduce la nedreptate și a cerut ca dreptatea să fie aplicată în toate tranzacțiile, fie că acestea se petrec între indivizi sau între grupuri. Islamul a mai încurajat, de asemenea, și creșterea capitalului atât pentru proprietarii de afaceri mici, cât și pentru cei mari.

◆ Câteva dintre principiile fundamentale ale activității economice și ale averii în islam

a. Toate tranzacțiile sunt permise atât timp cât nu există vreo dovadă care să arate altfel

Juriștii musulmani sunt în unanimitate de acord că toate actele de adorare sunt considerate a fi interzise cu excepția cazurilor în care există dovezi clare din Coran sau Sunnah că ar fi permise. Motivul pentru acest fapt este acela că argumentarea sau opinia nu pot fi folosite în chestiunile de adorare. Tranzacțiile, pe de altă parte, sunt considerate a fi permise cu excepția celor în cazul cărora există dovezi clare din Coran sau Sunnah că ar fi interzise. Deoarece tranzacțiile aparțin în mod general chestiunilor lumești, oamenii pot folosi orice formă de tranzacție și pot alege orice condiție financiară sau economică pe care aceștia o doresc cu condiția ca ei să nu

fie implicați în acte interzise și anume:

1) dobânda sau riba, 2) jocurile de noroc, 3) înșelăciunile care conduc la certuri, 4) decepția, 5) inechitatea.

Din moment ce tranzacțiile nu au niciuna dintre aceste caracteristici interzise, oamenilor le este permis și chiar sunt încurajați să participe la orice formă de tranzacție și să aleagă orice condiție sau instituție financiară sau economică pe care o doresc.

b. Activitatea economică trebuie să țină cont de oferirea a ceea ce este cel mai bun, în interesul fiecăruia

Forma activității economice pe care islamul o comandă și o încurajează

trebuie să realizeze interesele individului și ale grupurilor, precum și interesele statelor, și nu interesele anumitor indivizi sau a unui grup specific. **Allah Preaînaltul spune:** „(...) pentru ca să nu se schimbe doar între cei bogați dintre voi (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:7]

Atunci când prețurile au fost ridicate în timpul Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), iar oamenii i-au cerut să stabilească un preț fix, el (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) le-a spus:

„Allah este cel care fixează prețurile, care ia, care Oferă, Oferă din

abundență și Care Înzestrează, Cel care face provizii, și sper ca atunci când Îl voi întâlni pe Allah, niciunul dintre voi să nu aibă o plângere împotriva mea pentru nicio nedreptate cu privire la sânge sau la proprietate.” (Abu Dawud și Ibn Majah)

Prin urmare, El a creat oportunități pentru ca toată lumea să beneficieze de ele și a avertizat împotriva controlării prețurilor pentru obținerea de beneficii personale sau împotriva creării unei puteri economice în societate, care să controleze totul în detrimentul altor afaceri.

Unitatea

Islamul poruncește unitatea și ne avertizează împotriva lipsei de unitate.

Allah Preaînaltul spune:

„Și țineți-vă cu toții strâns de Frânghia lui Allah (**islamul**) și nu vă scindați! (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **3:103**]

„Nu fiți asemeni acelor care s-au scindat și au fost cu neînțelegere după ce le-au venit Semnele limpezi, căci aceia vor avea parte de chin cumplit!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **3:105**]

„El v-a orânduit vouă religia pe care i-a prescris-o lui Noe, pe care ți-am revelat-o ție și am prescris-o **pentru**

Avrām și Moise și Isus: «Întemeiați religia și nu vă despărțiți întru ea!»
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 42:13]

Este clar că islamul încurajează unitatea și se opune foarte mult lipsei de unitate și disensiunii.

◆ Tipuri de unitate și de lipsă de unitate

Islamul chemă la unitate și interzice lipsa de unitate cu privire la cele două tipuri de unitate și lipsă de unitate.

a. Unitatea, nu lipsa de unitate, în religie

Oamenilor nu le este permis să introducă nicio formă de inovație în religie, fie că este vorba de cuvinte, practici sau ritualuri. Dimpotrivă, aceștia trebuie să rămână uniți în religie și să urmeze adevărata religie pe de-a întregul, în credința sa, în actele de adorare și nu trebuie să încalce limitele impuse de Legislator și să lase Legislația doar lui Allah Cel Atotputernic în toate chestiunile:

„Sau au ei asociați (ai lui Allah) care le-au orânduit lor religia pe care Allah nu a îngăduit-o? Dacă nu ar fi Cuvântul (de amânare a) Hotărârii, s-ar fi judecat între ei (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 42:21]

b. Unitatea și nu lipsa de unitate cu privire la chestiunile lumești, stat și conducător

Allah Cel Atotputernic le cere musulmanilor să practice unitatea prin sprijinirea conducătorului musulman, prin a-l sfătui într-o manieră bună și, în nicio circumstanță, să nu îl trădeze. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai avertizează împotriva opunerii în fața lui și împotriva lipsei de unitate.

A sta uniți și a îl sprijini pe conducător este echivalent cu sprijinirea religiei, chiar dacă el este neglijent sau are alte opinii decât alții. Atunci când ijtihād sau gândirea analitică asupra oricărui

subiect este necesară, oamenii trebuie să își sprijine conducătorul în orice necesită ijtihād, pentru a evita lipsa de unitate. Menținerea unității în ceea ce privește statul și conducătorul îi vor ține fără nicio îndoială pe musulmani uniți; în același timp, divizarea în secte cu privire la stat și conducător va avea drept consecință lipsa de unitate și anarhia. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și dacă Domnul tău ar fi voit, i-ar fi făcut pe toți oamenii o singură comunitate. Dar ei nu încetează să fie în neînțelegere, ~ Afară de aceia cu care Domnul tău a fost Îndurător. Și de aceea i-a creat pe ei. **Și se va împlini Cuvântul Domnului tău: «Voi umple Gheena cu djinni și cu oameni**

laolaltă!»” [Traducerea sensurilor
Coranului cel Sfânt, 11:118-119]

Relațiile internaționale

Relațiile dintre state sunt fie pașnice, fie de război. În caz de război, islamul nu încurajează războiul, ci, dimpotrivă, îl consideră a fi o necesitate. Dacă există o posibilitate de a chema la Calea lui Allah și de a răspândi Mesajul Său în pace, lupta (jihād-ul) nu este cerută.

Drept răspuns pentru creștini cu privire la acest punct, sheikh al-islam Ibn Taymiyyah (Allah să aibă milă de el!) scrie: „(...) doar pentru a proteja misiunea chemării la islam. Dacă este

posibil a avansa adevărata credință, atunci ofensiva (jihād-ul) nu este permisă.” De asemenea, el a adus dovezi puternice care sprijină aceasta. În timp de război, doar defensiva este permisă. Conducătorul musulman, precum și întreaga comunitate musulmană, trebuie să învingă dușmanul așa cum pot ei mai bine. Dacă aceasta nu este posibil, atunci ei trebuie să aleagă răul cel mai mic dintre două rele și aceasta deoarece companionii Profetului (Allah să fie mulțumiți de ei!) au fost opresați și li s-a făcut rău, însă nu li s-a permis să lupte pentru a se apăra decât mai târziu. Allah Preaînaltul spune:

„Li s-a îngăduit (să se apere) acelor care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să-i ajute ~ Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că ei au zis: „«Domnul nostru este Allah!»”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:39-40]

Așadar, jihād-ul defensiv este cerut conform abilității și situației generale și cu permisiunea conducătorului musulman.

Pe timp de pace, relația dintre statele musulmane și nemusulmane este bazată fie pe mithāq și 'ahd (tratate), fie pe amān, despre care învățații musulmani spun că se referă la a fi

statutul de mu'āhad (o persoană care a semnat un tratat predeterminat cu musulmanii pentru a opri luptele dintre ei, fie că este vorba de un tratat de pace, fie de un armistițiu cu nemusulmanii care nu locuiesc în teritorii musulmane) sau musta'man (un nemusulman care a cerut azil în țări musulmane).

În ceea ce privește tratatele, islamul ordonă ca acestea să fie onorate. **Allah Preaînaltul spune:** „O, voi cei care credeți! Țineți-vă cu statornicie învoielile! (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:1]

„(...) Și țineți legământul, căci cu privire la legământ veți fi întrebați!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:34]

Allah Preaînaltul spune adresându-se Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „(...) Însă la aceia care au crezut, dar n-au purces în pribegie, voi nu aveți a vă alia întru nimic până ce nu vor purcede și ei în pribegie. Iar de vă vor cere ei ajutor, în sprijinul religiei, aveți datoria de a le acorda ajutor, dar nu împotriva unui neam dacă între voi și între el este un legământ (...)”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:72]

Dacă există un tratat între un stat musulman și unul nemusulman, iar

drepturile unor musulmani sunt încălcate, **conducătorul musulman și guvernul musulman au două opțiuni:** fie să încalce acordul și să pornească războiul, fie să onoreze acordul, în funcție de care dintre opțiuni va fi mai benefică pentru musulmani și care le va proteja unitatea și puterea.

Există numeroase tipuri de tratate și musulmanilor le este permis să stabilească relații internaționale cu alte state, dacă acestea le-ar putea aduce beneficii. Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a primit mesageri și delegații din alte țări, i-a onorat, le-a primit mesajele cu care aceștia au venit și, la rândul său, a

trimis mesaje către conducătorii altor țări.

Civilizația

Civilizația în sensul ei cel mai mareț a fost stabilită în timpul perioadei islamice, pentru că musulmanii au realizat că islamul încurajează orice le poate aduce bunăstarea.

Structura civilă internă cu privire la construcția de orașe, legislații și reguli nu poate fi realizată decât prin cooperarea dintre sistemul legislativ, oameni în general și aparatele executive în particular. Din acest motiv, islamul i-a acordat sistemului civil o mare importanță în toate

formele sale și a stabilit astfel jurisdicții civile, consilii și aparate executive și i-a îndemnat pe musulmani să coopereze cu intenția de a realiza orice este în beneficiul lor.

Este evidentă stabilirea condițiilor civile în construirea economiei, creșterea bunăstării și adoptarea diverselor legislații.

Islamul a organizat chiar și trezoreria publică (**bayt al-māl**) și a decis să desemneze oameni calificați pentru a o administra și pentru a o întrebuința conform regulilor islamului. Islamul a mai recomandat crearea de fonduri caritabile cu caracter perpetuu (**wāf**) și diverse tipuri de donații. Cu adevărat,

wāf este o caracteristică a diversității civile și extinderea preocupărilor internaționale. Din acest motiv, wāf a fost folosit în timpul perioade civilizației islamice pentru a cuprinde toate aspectele vieții. De exemplu, **el a fost folosit pentru:** moschei, educație, sănătate, spitale, cărți, librării, drumuri, apă, nevoile văduvilor, ale celor nevoiași și ale celor fără casă, pentru a menționa doar câteva exemple.

Acesta este un aspect al interesului islamului în a-i îndemna pe oameni să aducă o serie de contribuții în acest domeniu și să nu se bazeze pe trezoreria publică a statului musulman.

Islamul a mai îndemnat, de asemenea, la cooperare în această privință prin zakāh, caritate voluntară și solidaritate socială.

Dezacordul și dialogul

Este evident că dezacordul dintre oameni este inevitabil, totuși, dacă se întâmplă astfel, este mai bine ca ei să poarte un dialog constructiv. Allah Cel Atotputernic îi cheamă pe credincioși pentru a vorbi frumos unul cu celălalt atunci când poartă un dialog. **Allah spune:**

„Și zi-le (**o, Mohammed**) robilor Mei să spună ceea ce este mai frumos; căci Șeitan stârnește vrajbă între ei, iar

Şeitan este un duşman învederat al omului!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:53]

Atunci când oamenii nu sunt de acord asupra unor chestiuni și nu își vorbesc într-un mod frumos, cu siguranță vor sfârși în a avea dispute și certuri. Islamul le cere credincioșilor să folosească cuvinte frumoase atunci când se adresează unul altuia. Mai mult decât atât, în cazul chemării oamenilor la islam, **Allah Preaînaltul spune:**

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum este mai frumos!

(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:125]

Adoptarea acestei etichete sublime este aplicabilă atât în cazul în care un musulman se adresează altui musulman, cât și în cazul discuției cu un nemusulman. Expresia „cum este mai frumos” din acest verset indică faptul că omul ar trebui să își dea toată silința pentru a-și atinge scopul din spatele unui astfel de argument constructiv.

Însă, fiindcă dezacordul este inevitabil, societatea va fi cu siguranță divizată în mai multe grupuri și va apărea ura dacă nu va fi adoptată eticheta dialogului cu ceilalți, așa cum scrie în

Coran. Allah Preaînaltul spune: „Nu discutați cu oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos (cu blândețe și cu răbdare), afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuiți (cu voi)! (...)”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 29:46]

Este normal să apară tendințe sectoriale în fiecare societate, inclusiv cele etnice, tribale etc. De fapt, aceste tendințe au apărut și în timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), însă el le-a înăbușit din fașă. În acel timp, musulmanii fie aparțineau de muhajirun (emigranți), fie de ansari (ajutătoarele). Aceste nume erau legale și chiar sunt menționate și în Coran.

S-a întâmplat odată ca, în timpul unei expediției militare, un tânăr dintre ansari a avut un dezacord cu un alt tânăr dintre muhajiruni, din cauza unei fel de incitare din partea evreilor. Tânărul ansar le-a cerut sprijinul celorlalți ansari, iar tânărul muhajirun i-a chemat pe muhajiruni în sprijin. Drept rezultat, a fost o chemare la arme. Atunci când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a auzit despre acest incident, s-a mâniat și a spus: „O musulmani, amintiți-vă de Allah, amintiți-vă de Allah! Vă comportați precum păgânii în timp ce eu mă aflu lângă voi, după ce Allah v-a călăuzit la islam și v-a onorat scoțându-vă din

păgânism și din necredință și v-a făcut prieteni?” Când au auzit ceea ce a spus Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), aceștia s-au îmbrățișat unul pe celălalt, după care Allah a revelat versetele 102 și 103 din Surah 'Al-'Imran.

Chiar dacă ansarii și muhajirunii sunt nume aprobate, atunci când principiul iubirii și al urii a fost stabilit pe baze de sectarism și rasism și nu pe islam, Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a dezaprobat imediat spunând: „Vă comportați precum păgânii în timp ce eu mă aflu lângă voi după ce Allah v-a călăuzit la islam?”

Cu diferitele și variatele modele de înțelegere, pot apărea diferențe facționale și sectoriale, precum afiliații și opinii limitate. Este normal să se întâmple astfel, însă, înainte de toate, trebuie consultată opinia islamului; principiul iubirii și al urii trebuie stabilit doar de dragul lui Allah, iar unitatea trebuie stabilită pe principii islamice, sub steagul conducătorului musulman. Atunci când societatea musulmană este divizată în secte și grupuri ce se luptă unul cu celălalt și se opun opiniei conducătorului, comunitatea musulmană devine slabă și lipsită de unitate.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Îi trata pe ipocriți asemeni musulmanilor fără a-i întreba cu privire la necredința ascunsă din inimile lor, lăsând acest aspect lui Allah. Deși el cunoștea identitățile ipocriților trădători care trăiau lângă el, pe cei despre care Allah a spus că sunt destinați celor mai joase nivele ale Iadului, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a făcut nimic împotriva lor. Atunci când unii dintre companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) i-au sugerat să-i omoare pe unii dintre ipocriți, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu voi lăsa să se spună că Mohammed își omoară companionii.” (Bukhari)

Moderația

Islamul este religia moderației, care luptă împotriva tuturor formelor de extremism. **Allah Preaînaltul spune:**

„Astfel Noi am făcut din voi o comunitate cumpătată, pentru ca să fiți martori în legătură cu oamenii și pentru ca Profetul să fie martor în legătură cu voi (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:143]

Această moderație este evidentă în toate Legile islamului. Credința islamică și Legile acestei religii îndeamnă la calea de mijloc. Așadar, moderația trebuie adoptată în toate aspectele, în cuvintele și opiniile

noastre. Chiar și gândirea și părerea noastră despre alte persoane trebuie să urmeze calea de mijloc, fără excese sau neglijență. Trebuie să urmăm doar acest curs, deoarece este fundația islamului.

Islamul avertizează împotriva excesului și a extravagantei. Allah Preaînaltul se adresează oamenilor Cărți (evreii și creștinii) spunând:

„O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:171]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus în această privință: „Feriți-vă de exces, feriti-vă de exces, feriti-vă de exces.” (Bukhari și Muslim)

Depășirea limitelor în religie nu este acceptată în islam, iar cei ce urmează o cale extremistă nu urmează Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Sectele și inovațiile ce au apărut în religie, au apărut doar după ce oamenii au început să urmeze partea extremistă. Secta Khariji, spre exemplu, a apărut doar atunci când adepții săi au respins calea de mijloc, la fel ca și alte secte rătăcite ce au apărut ca rezultat al căii

extremiste pe care adepții lor au urmat-o.

Nenorocirile pe care musulmanii le-au întâmpinat de-a lungul istoriei au apărut din cauza excesului și a extravagantei, fără nicio dovadă din Coran sau Sunnah. Se poate ca extremiștii să fi avut niște dovezi, însă deviația și tendințele extreme din inimile lor erau deja prezente pentru a-i influența înainte de a căuta dovezi. **Allah Cel Atotputernic spune:** „El este Acela care ți-a pogorât Cartea. În ea sunt versete deslușite - și ele sunt temeiurile Cărții - și altele nedeslușite (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:7]

Așadar, există versete ce sunt clare și altele care nu sunt la fel de clare și astfel pot apărea mai multe interpretări: „(...) Cei cu înclinare (cătred rătăcire) în inimi le urmăresc pe acelea în care este nedeslușire, în căutarea vrajbei și în căutarea tâlcuirii lor (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:7]

Altfel spus, cei cu tendințe extremiste și cei în ale căror inimi este deviație de la adevăr urmează partea care nu este pe deplin clară. Așadar, deviația de la adevăr i-a făcut pe unii oameni călăuziți greșit să urmeze versetele sau Tradițiile Profetice ce nu sunt pe deplin clare, pentru a se convinge

singuri că au dreptate și că sunt pe calea cea bună:

„(...) Dar nu cunoaște tâlcuirea lor decât Allah. **Aceia care sunt înrădăcinați în știință spun: «Noi credem în ea; toate sunt de la Domnul nostru!»** Dar nu cugetă astfel decât cei dăruiți cu judecată.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:7]

Mă rog la Allah Cel Atotputernic să îmi ierte greșelile și să transforme cele discutate în această cărticică în abordarea corectă a islamului. Îl rog pe Allah să ne facă pe mine și pe voi dintre cei călăuziți și dintre cei care îi călăuzesc pe alții, să ne lipsească de testele ascunse și evidente, să îi ofere

comunității noastre putere și forță peste inamicii noștri! Cu adevărat, Allah este Cel mai Generos, Cel Binevoitor.

[1] Nasiha, în limba arabă, are două sensuri: 1. de îndrumare, sfat; 2. lucru pur, care nu poate fi schimbat, care nu poate fi falsificat.